

Maaneder eller efter Omstændighederne i længere Tid, som det fjerde Stykke indeholder, og samtidig nød Pension, hvad der ikke kan være Meningen. Som Forslaget foreligger, medfører det, som sagt, alle disse Vanskeligheder, men dem kom man ud over, naar man udvidede Forslagets Ramme saa meget, at det overhovedet gav Reglerne for, hvorledes der skal forholdes, naar en Apoteker med personligt Privilegium dør eller gaar fallit.

Det er den ene Række af Bemærkninger, jeg har at gøre til Lovforslaget. Jeg skal altsaa i og for sig ikke være uvilig til, at der skabes Regler for dette Forhold paa Grundlag af dette Forslag. Men saa komme vi til den anden Hovedside af Sagen, nemlig den Ordning, der her foreslaas med Hensyn til Enkers Pensionering. Det er i væsentlig Overensstemmelse med Forslaget, som det i sin Tid blev forelagt af Regeringen, og dets Tendens kan jeg i alt Fald ikke have noget imod. Der er en Tanke deri, som baade Kommissionen og Regeringen tidligere have godkendt, og som jeg ogsaa finder rigtig, selv om jeg kan tænke mig Betingelser og Grænser satte, som ikke findes her og heller ikke fandtes i Regeringens Lovforslag. Det er et Spørgsmaal for sig selv, og jeg kan i det hele taget altsaa billige Grundtanken i § 3. Men Forslaget afviger paa visse Punkter fra det tidligere Forslag, hvilket medfører nogle Betæneligheder fra min Side. Den Pensionering, Regeringsforslaget af 1896—97 fastsatte for Enker, var 1,000 Kr. aarlig, men den kunde ganske vist øges, ikke blot ved Hjælpen til Børnene men med indtil 600 Kr. under den Forudsætning, at Apotekeren havde sikret sin Enke en lignende Overlevelsrente. Men nu ser jeg blot paa det normale, altsaa det Hovedtilfælde, at Pensionen var sat til 1,000 Kr. I dette Forslag er den sat til 1,200 Kr. Jeg mener, at under de Forudsætninger, hvorunder Pensionering overhovedet skulde indtræffe, er en Pension paa 1,200 Kr. ikke urimelig. Men her vil man nødes til at spørge og undersøge, om Fonden kan bære den. I den Henseende indeholdt Regeringsforslaget en Bestemmelse, som ikke findes her i Eorslaget, nemlig Slutningen af § 13, hvor det hedder: „For saa vidt den i denne Paragraf ommeldte Fond paa noget Tidspunkt ikke maatte være i Stand til at fyldestgøre de samme paalagte Forpligtelser, blive de nødvendige Tilskud forskudsvis at udrede af Statskassen“. En lignende Bestemmelse maatte man jo have, dersom man vilde

være sikker paa, at Fonden ikke gaar, om jeg saa maa sige, Fallit, altsaa ikke er i Stand til at bære Pensionsbyrden. Det er vistnok ikke Forudsætningen her, saaledes som det ærede Medlem mente, at det kun var Renten af Fonden, der skulde anvendes. Den faar jo sin aarlige Afgift, som ikke ophører, og derfor behøver man ikke blot at regne med Renten. Ingen kan sige med Bestemthed, hvorledes Fonden vil vokse, men jeg tror, at Forslagsstilleren i den Henseende maled sig Fremtiden mere gylden, end den i Virkeligheden er. At regne med en Stigning af 10,000 Kr. — jeg forstod, at det var Meningen — er dog vistnok alt for sangvinsk. Regner man med det meget mere beskedne Beløb af en aarlig Stigning paa blot 1,000 Kr., vil efter en Opgørelse, som jeg har ladet foretage, Fonden kunne bære de sandsynlige Enkepensioner indtil Aaret 1920, naar de sættes til 1,200 Kr., men ikke længere. Sætter man den derimod til 1,000 Kr., saaledes som Regeringsforslaget gør, og forudsætter en stigende Afgift paa 1,000 Kr. aarlig, vil der ingen Grænser være paa dette Punkt med Hensyn til Fondens Ydeevne. Men ganske vist vil det under samme Forudsætning medføre, at man maatte give Afkald paa det andet Formaal, som i Henhold til Apotekerkommissionens Betænkning og Regeringens Forslag har været tilsigtet, nemlig efter Omstændighederne at subventionere Apoteker, der ellers ikke kunne blive bestaaende paa rimelig Maade. I Virkeligheden har det været Grunden, hvorfor Justitsministeriet har ladet Sagen hvile, at Sagen har forekommet det ikke at være moden, saa længe Fonden ikke var tilstrækkelig stor og sikret med Hensyn til sin Fremtid, saa at den kunde bære saavel rimeligt beregnede Enkepensioner som ogsaa de Tilskud, der kunde være Tale om at yde subventionerede Apoteker. Saa langt tror jeg ikke, det er kommet endnu, og derfor har, som sagt, Sagen ikke nu været fremmet af Regeringen. Men det udelukker ikke, at der ved yderligere Forhandlinger om Sagen kunde tilvejebringes et Forhold mellem Pensionens Størrelse og Subventionerne, hvorved man under Hensyn til den sandsynlige Stigning kunde komme til et rimeligt Resultat. Jeg vil slet ikke have det udelukket og skal være fuldstændig villig til at forhandle med Udvalget, hvis det ønskes, om saadanne Punkter.

I Modsætning til den sidste ærede Taler, mener jeg ganske vist, at man maa